

tidligere indgaaede Ægteskaber. De paagældende Ægtefæller har jo indgaaet Ægteskab og ordnet deres Formuesforhold under den Forudsætning, at det var andre Regler, der gjaldt, og det er ikke sikkert, at de nye Regler vil passe dem; hvis de nye Regler havde gældt ved deres Ægteskabs Indgaaelse, havde de maaske ordnet sig anderledes. Jeg tror derfor, at ogsaa her har Lovforslaget truffet det rette.

Derimod er jeg lidt mere betænkelig ved § 5. Jeg kan ganske vist slutte mig til de Grundbetragtninger, som gøres gældende i Motiverne; jeg tror, det er rigtigt at have en saadan Regel om lovbestemt Underpant, som gives i § 5. Men det, der vækker min Betænkelighed, er, at Bestemmelsen i § 5 skal anvendes paa alle efter den 1. Januar 1922 stiftede Forpagningsforhold, ikke blot Forpagningsforhold, der er stiftet inden denne Lov bliver vedtaget, men ogsaa Forpagningsforhold, der er stiftet allerede forinden Lovforslagets Forelæggelse. Jeg har naturligvis ikke overset den højtærede Ministers for øvrigt selvfølgelige Bemærkning i Motiverne om, at den lovbestemte Panteret, der indføres i § 5, ikke kan trænge sig frem foran de Panterrettigheder, der maatte være stiftet, forinden der er Spørgsmaal om at gøre den lovbestemte Panteret gældende. Men i Forholdet mellem Parterne kommer den lovbestemte Panteret dog til at gælde med tilbagevirkende Kraft fra 1. Januar 1922, og det er ikke fuldkommen sikkert, at de Folk, som f. Eks. i Januar 1922 har indgaaet en Forpagningskontrakt, ønsker eller anser det for nødvendigt, at en saadan lovbestemt Panteret skal gælde. Den Mulighed er jo til Stede, at hvis Regelen i § 5 havde været der allerede forinden 1. Januar, vilde de have frafaldet Panteretten, som de efter Forholdet imellem dem anser for uforholdsmæssig. Jeg tror imidlertid, at dette Forhold praktisk taget ikke har saa meget at sige. I de allerfleste Tilfælde vil § 5 vel føre til en Ordning, som de paagældende ogsaa vilde have truffet, hvis Bestemmelsen allerede havde gældt, inden Kontraktforholdet blev indgaaet. Jeg vil derfor bøje mig paa dette Punkt for den højtærede Ministers Autoritet. Naar han, som Forholdene foreligger, anser det for rigtigt, at § 5 faar den Udstrækning,

Lovforslaget giver den, skal jeg ikke gøre nogen Indvending derimod.

Med disse Ord skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Holdgaard: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg, for at vi dér kan undersøge, om der paakræves Ændringer.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker de forskellige Ordførere for den elskværdige Modtagelse af Lovforslaget. Maa jeg overfor det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) sige, at naar vi har holdt os indenfor de Rammer, som her foreligger, hænger det sammen med Spørgsmaalet om Ægteskabsloven. Det er rigtigt, som det ærede Medlem antydede, at hvis Ægteskabslovsforslaget var blevet forelagt i den Skikkelse, hvori det blev forelagt af den tidligere Regering, havde nærværende Lovforslag for saa vidt været overflødigt, som dets Indhold da var kommet ind under Ægteskabslovsforslaget. Da imidlertid den nuværende Regerings Forslag til Ægteskabslov kun angaar Ægteskabets Stiftelse og Ophør, er vi nødt til samtidig at komme med et Lovforslag om det formueretlige Forhold mellem Ægtefæller i Sønderjylland. Jeg gaar ud fra — som jeg ogsaa forstod, det ærede Medlem gjorde —, at dette Lovforslag selvfølgelig vil komme til at følges med det andet, saaledes at Lovene vil træde i Kraft samtidig.

Det ærede Medlem var noget ked af Bestemmelsen i § 5, fordi vi ikke faar ensartede Regler paa dette Omraade i Sønderjylland og her. Det er jeg ogsaa, men vi tvinges af Nødvendigheden til at gaa dertil, idet man i Tyskland ikke kender villiesbestemt Underpant i Løsøre. For saa vidt er jeg enig med det ærede Medlem. Hvad angaar § 5, 2det Stykke, var det ærede Medlem betænkelig ved, at Bestemmelsen kommer til Anvendelse for alle efter den 1. Januar 1922 stiftede Forpagningsforhold, og det samme gjaldt det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen). Her maa man dog erindre, at den danske Civilret først blev indført i de sønderjydske